

Cena edne številke dinar.

Poština v gotovčini plačana.

LETO XIX.

MARIJIN LIST. št. 2.

FEBR. 8. 1923.

**Nevtepeno Poprijeta Devica Marija.**



Pobožen mesečen list. Vrejüje ga z dovolenjem vikariata v  
Dolnjoj Lendavi št. P. H. 48/1920.

**KLEKL JOŽEF, vp. pleb. v ČRENDOVCIH, Prekmurje.**

Cena na leto 5 Din. Naročniki so deležni sadä več jezernih sv. meš i  
dobijo k listi brezplačno kalendar Srca Jezušovoga, če so zednim na-  
ročeni na Novine i sirote. Če so pa samo na M. List naročeni, dobijo  
ga za polovično ceno.

# Dari.

**Na prekmurski misijon v dinaraj:** Magdič Martin, Renkovci, 50·50, Horvat Verona, Črensovci, 60, Bojšič Marija, 47·50, Tompa Ana 55, Žižek Kata, Žižki, 53, Balažek Ana, V. Polana, 36·50, Šerbič Marija, Sr. Bistrica, 67·50 Din. Ta imena so deloma izpustili v januarskom snopiči, deloma pa ne dobro je štampali.

**Na podporo M. Lista** so darovali v dinaraj: Kanič Matjaš, Črensovci, 5, Matija Györköš, Sredanci, 15, invalidsko združenje, Beltinci, 20, Žerdin Jožef, Žižki, 20, Deněši Ivan, Prelog, 6·75, N. Žižki, 40, † Čeh Štefan, z Gomilic, 12·50, † Györköš Matjaš Gomilici, 10, N. Renkovci, 0·75, Tkalec Kata, G. Bistrica 5, Jožef Skrinjar, Turski vrh 1·50 dinarov.

**Na Martinišče:** Gomilšek Franc, pleb. Sv. Benedikt, 10, Štimec Marija, Laporje, 25 dinarov. — Vsem darovnikom naj plača obilno presladko Srce Jezušovo.

**Na deset let so naprej plačali Novine i Marijin List:** Ritos Peter, Črensovci, Kúhar Janoš, pleb. Prelog, Kreslin Ana, D. Bistrica, Klement Vika, Moravci, Raj Štefan, G. Bistrica, Čurič Štefan, Žižki, Grúškovnjak Štefan, Žižki, Horvat Janoš, Črensovci, Kolenko Peter, Črensovci, Štimec Jürij, Sr. Bistrica, Gomboši Peter, Šalamenci, Edšidt Štefan, Gederovci, Rous Janoš, Beltinci, Zver Ivan, Lipa, Legén Janoš, Noršinci, Horvat Štefan (Stankov), Žižki, † Horvat Pavla dovica, Črensovci, Zadravec Ferenc, Lipa, Padarič Mihal, Bogojina, Kelenc Jožef, D. Bistrica, Hajdinjak Antonija, Gornja Lendava, Sobočan Peter, Lipa, Horvat Štefan (Lešnjek), Črensovci, Károlyi Ivan, Črensovci, Jaklinova Pok Treza, Melinci, Škafar Mihal, Bratonci, Lipič Ivan, Dokležovje, Rous Štefan, Beltinci, Zver Martin, Bratonci, Forjan Štefan, Lipovci, Bakan Jožef, Dokležovje, Pavlinjek Marija, Skakovci, Kúhar Ferenc, Bakovci, Horvat Štefan, mlajši, Bakovci, Magdič Martin, Renkovci, Györköš Mihal, Gumilci, Kobilec Ivan, Dokležovje, Forjan Ivan, Lipovci, Pintarič Ferenc žena, Dokležovje.

**Na deset let so naprej plačali Marijin List:** Koller Anton, Večeslavci, Horvat Marko i Cigan Marija, Trnje, Špiclin Kata, Kutina, Ranteša Tomaž, Veržej, Šimon Štefan, Šulinci (na

## Devica Marija i volilec.

*Volilec.* Kama bi jaz koli dao svoj votum? Na koga naj glasujem. Strank je teliko, ka se niti vō nespoznam.

*Marija.* Sinek moj, ne pozabi, ka de moj Jezuš sodo tebe. Pred njim boš mogo od vsakše nepotrebne reči ešče račun dati, kak ti pravi sv. Pismo, o keliko bole zato od kruglice, štera do-loči poslance, ki do ali delali pravico ali proti njej, ali zagovarjali vero ali jo preganjali. Račun boš davao, oster račun od toga, ka včiniš, zato tak glasuj, ka de ti lehek račun.

*Volilec.* Te de pa najbolše, če neidem volit i si dūšnevesti ne zamažem.

*Marija.* Če bi ti stem pomagao za božo diko i sebi pa svojemi bližnjemi, bi ti pravila, dobro de tak, neidi nikam. Ali, glej sinek, to ti jaz ne morem i ne smem praviti. Sovražnika vojak z tem nikdar ne premaga, če se skrije pred njim i doma sedi. *Ki tak dela, krepí sovražnikovo moč. Keliko menje glasov je za pravico, teliko več je za krivico. Vsaki, ki neide volit, glasuje za krivico.*

*Volilec.* Ne razmim jaz to, mati moja.

*Marija.* Povem ti prilliko i vse ti bo jasno. Dva človeka ščeta dobiti v svoje roke edno palačo. Eden bi rad meo v njej siro-tišnico, gde bi siromaška deca dobila oskrbo, ka ne zablodi v nevarnom sveti; te drūgi bi pa rad z te palače napravo gleda-lišče i javno hižo, gde bi se nesramne igre predavale i gojilo bi se razvūzdano življenje. Ta palača je občinska. Oda se tistomi, iz med dva kūpca, šteri več votumov dobi od občinarov. Votu-mov je sto vu občini. Treseti jih dobi tisti, ki z palače šče ne-sramno hižo napraviti, samo osemdvajseti pa tisti, ki jo šče v sirotišnico spremeniti. Zmagao je prvi, zmagao je pekeo, obladan je drūgi, ljubeče Srce mojega Jezuša je ranjeno, skuzé sirote se ne poslušijo, nego odprejo se ešče moje i mojega Jezuša. Zakaj? Ar so tei občinarje tak delali, kak ti ščeš; neso šli volit. Z tem ka so nej šli volit, so pomagali sovražniki do zmage. Jeli, ka do strašen račun za to brez brižnost ednok davali!? Gda te pravi zrok, kak beteg ali kakša velika nesreča zadrži, si oproščen odgovornosti pred Bogom, ovak pa ne.

*Volilec.* Dobra mati, razmim zdaj, pa to tūdi razmim, ka če neiden volit, sam talnik hudoga ravnotak, kak či krivo stranko volim.

*Marija.* Prav maš moj sin. Ki brez istinskoga zroka neide volit v dnešnjih časaj, gda vero tak strašno preganjajo i se zveličanje celi narodov v največšo nevarnost postavlja z krivičnimi zakoni, je krivec lückih grehov, ki na protiversko stranko voli ali po nemarnosti neide volit. On pomaga, podpira hūdobijo, ka zatere tá pravice cerkve, zaročnice mojega Jezusa, zvūna štere nega zveličanja.

*Volilec.* Ali kak naj spoznam pravo stranko ?

*Marija.* Zmisli si na reči mojega Jezusa. Kaj je on pravo ? Jeli to : „*Ž njihovoga sada jih spoznate !*“ Glej, ka delajo štere stranke pa hitro spoznaš, štera je prava. Če je sad stranke napad na versko šolo, na hišni zakon, na sloboščino Meterecerkvi, je ta stranka sovražnica Bogi. Ka pa Boga sovraži, moreš ti zavrčiti, ar si ga dužen ljūbiti. Če se zdrūžiš s tistimi, ki obleko mojega Jezusa, njegovo Matercerkev trgajo, ne moreš biti ni njemi i meni prijeten. I če to ne moreš biti, ka ti te hasni prijateljstvo sveta i bogastvo ? Te more lahko šteri velikaš zveličati ? Ali si moreš z bogastvom po Judašovej poti spravljanim kūpiti nebesa ? Zamerkaš si sinek, ka te jedino smilenje mojega Jezusa i moja priprošnja more rešiti. Toga pa ne moreš dobiti, če se zdrūžiš z sovražniki božimi, ar se navuk mojega Jezusa tak glasi, ka de se vam s takšov merov nazaj merilo, z kakšov vi merite. Če je vam več prijateljstvo sveta i njegovi dari kak moj Jezus i njegova pravica, te je svet z svojimi dari vaša plača ne pa Jezus moj z svojim kraljestvom.

*Volilec.* Veliko skrivnost si mi odkrila, dobra mati, srčna hvala ti naj bo. Vidim, ka pravi krščenik povsod more tak delati, ka se Kristuši ne zameri, ovak niti krščenik ne je.

*Marija.* Prav maš, sinek moj. Moj Jezus je ne za cerkev glaslo svoje vere nego za življenje. *Po veri se živeti more.* Lehko si vsaki den v cerkvi, celo še pri sv. prečiščavanji, lahko vere dugo moliš, vse to ti nikaj ne pomaga, *če ne živeš po veri.* Ve znaš ka ti zapovedava sv. Dūh po sv. Pavli apoštoli ? „*oblečite si Kristuša !*“ i „*ali jete, ali pijete, ali kajkoli delate, Bogi na čast včinite.*“ To ti zapovedava. Kak obleko povsod nosiš nasebi i se v njej kažeš ljudem, tak moreš *Kristuša vsepovsedi kazati, v politiki tūdi i či jesti i piti nesmeš nači kak Bogi na čast, keliko menje smeš voliti nači kak Bogi na čast.* Volitev je naimre več kak jestvina i pitvina, ar tevi ohranita samo telo, volitev pa da zakone, od šterih je odvisno nesamo časna, vremenita blaženost, nego tūdi večna posebno dnesden v tom pokvarjenom sveti.

*Volilec.* Mati draga, ta reč, „politika“ mi je tak odórna i me srce boli, zakaj se mešajo slugi tvojega Jezusa v njo.

*Marija.* Sinek, politika je ravnanje orsaga. To pomeni ta reč. Gda se ti tožiš, ka je te pa te zakon škodljiv za tvoj stan, ka se ti tū pa tam dela krivica, te ti vseli politiko tiraš naprej. Zakaj se tožiš te proti krivicam, če ti je politika odürna. Vidiš, sinek moj to je politika. Neboj se je, nego opravljaj njene dužnosti, kelko je potrebno, ka spraviš dobro svojoj dūši i tūdi teli po božoj zapovedi. Ta dužnost v prvoj vrsti je pa volitev. Nadale ne pozabi sinek moj, ka so sovražniki mojega Jezuša raznesli med svet té krič: „Zakaj se meša pop v politiko?“ To gučijo te, gda dūhovniki branijo tiste vere pravico, štera jedina more rešiti tvojo dūšo. Ve od tistih nesrečnih odpadnikov, ki so posvečenje dūhovniško zamenili z grešnim posvetnim žvljenjom i podpirajo stranke protiverske, nemajo te tožbe. Pomagačje pekla so njim dobro dojšli. Samo tisti so njim trn v peti, ki branijo pravice mojega Jezuša. A kem bole je tisti preganjajo, tembole je bom jaz čuvala, naj samo ostanejo dobri dūhovniki i bogajo sveto Matercerkev.

*Volilec.* Ka pa tá zapovedava dūhovnikom?

*Marija.* Ta njim to zapovedava, ka morejo moliti i moliti dati, delati i podpirati delo v té namen, naj zmaga Maticerkev Sami pa so tūdi lahko poslanci, če ona to dovoli. To je zapoved Materecerkvi.

*Volilec.* Dobra mati, povejmi, ka je to „zmaga Materecerkvi,“ za štero dūhovniki moro moliti i delati, dati moliti i podpirati delo v té namen.

*Marija.* Maticerkev je kraljestvo dūš, šteromi je glava v nebi moj Jezuš, na zemlji pa njegov apoštol sv. Peter, na koga je zozidao to kraljestvo, vu peršoni rimskoga papo. Tomi so v ravnanji toga kraljestva na pomoč pišpecje i dūhovniki. Ravnajo pa vsi ti dūše tak, da se te zveličajo. Zmaga Materecerkvi zato teliko pomeni, kak moliti i delati v té namen, naj se dūše zveličajo. Vsaki zakon, šteri dela ovire pri tom deli Materecerkvi je proti zveličanji dūš. Zakon, šteri ne pūsti dūhovnika v šolo, šteri ztira verenavuk iz njé, šteri jemljé sloboščino vernikom, ka bi se lejko nemoteno obračali na svojega poglavara, čeravno je té zvūn države, zakon šteri se meša v predge i spovedi i v navuke Materecerkvi, zakon, šteri jemljé vrednost cerkvam, verskim ustanovam i šolam, zakon šteri se bori proti neločljivosti hišnoga zakona, zakon, šteri brani dūhovnike, ki so svoj stan oskrunili, vero zatajili i drūge protivnike Materecerkvi, prave Jezušove sluge pa preganja, je grešen. Tei zakoni, drago dete, vu verige kovejo vero Jezušovo, strašno krivico delajo njegovomi ljūbečemi Srci i milijone dūš pogūbijjo, če ne koga, ki bi njim proti stao. Proti njim je pa

dužen stati v prvoj vrsti duhovnik, ki je namestnik mojega Jezusa. Ka se tei krivi zakoni ne bi sklepali, zato more moliti i delati dati i moliti i delati vsaki duhovnik za zmago Materecerkvi. To pomeni ta molitev i to delo. Ne pozabi pa, sinek, ka se zakoni sklepajo v parlamentu ali orsačkoj hiži i sklepajo je poslanci. Če so tei zato duhovniki po želi Materecerkvi, je to samo dobiček za vaše dūše, naj se samo držijo svojega reda. Zato, sinek moj, bogaj duhovnike, i kak oni tak i ti moli, dosta moli i delaj, ka li moreš, naj pride takši poslanci v parlament, ki do zakone sklepali za zmago Materecerkvi. Ki do to delali, do tvojemi zemelskomi blaženstvi tūdi najbolje pomagali, ar ki ljūbi Boga, ljūbi tūdi bližnjega, ar to Bog zapovedava. Ki pa bližnjega ljūbi, ne de sklepao zakone na kvar bližnjemi, nego samo na hasek.

*Volilec.* Mati moja, razmim da se za srečne volitve tūdi more moliti. Zdaj spoznam, kak sam blodo jaz dozdej i z menov drūgi. Molili smo za zdravje, srečo pri marhi, za blagoslov pri hiži itd. Za krščanske stranke zmago pa nikdar ne.

*Marija.* Sinek, dobre so vse té molitve, ali potrebnejše je moliti za Matercerkev, naj zmaga, zato moli i molijo naj tvoji domači i vsi, kem li moreš to naznaniti, naj molijo vsikdar dosta za Maticerkev, najbolje pa zdaj pred volitvami, ka njej na hasek izpadnejo. Ne pozabi tūdi, sinek moj, ka je oča sv. Materecerkvi sv. Jožef. Njemi priporoči srečen izid volitev. Njemi ne čast molite vsi za srečne volitve, ka po njih zmaga sv. Kat. Maticerkev.

*Volilec.* Včinim, dobra mati. O kak dobra si ti. Kak ščista nači se čūti zdaj moja dūša, ka je zvedla za pravico.

\*

„Gosto sveto obhajilo je podloga pobožnoga življenja“ (Sv. Frančišek. Sal.)

### Žalosten Jezuš.

Jezuš je pravi, večni Bog, ki je sáma, neskončna radost i blaženost. Če bi šteo, nikdar ne bi bio i ne bi mogo biti žalosten, čeravno je pravi človek tūdi bio, ar je oseba, peršona dvej natura bila vsegamogočna boža. Pa on je bio, je šteo biti žalosten: „Začno je prestražen i tužen biti,“ (Marko XIV. 33.) pravi sv. Pismo. Pa ešče kak tužen! „Moja dūša je žalostna do smrti“ (Marko XIV. 34.). Smrtna žalost ga je obhajala; tak velika žalost je stiskavala njegovo srce, ka se je začeo potiti, znoj je polevalo njegovo sv. telo. Znoj! Ali kakši? Ne rosne, vodene kaplice, ne, o ne, krv je oblijala celi život njegov. V krv se je namakala njegova spodnja

obleka, krv je curila dol ž njegovoga čela, krv je napajala njegovo opravo, zemljo, na šteroj je klečao, kamen na šteroga je glavo položo. „Njegov znoj je pa bio, kak krvave kaplje tekoče na zemljo“ (Luk. 22. 44). Tekla je krv njegova na zemljo. Tekla pa zakaj? Pitaš zakaj? Bojao se je. Česa se je bojao tisti, ki je vsegamogočen. Tebé se je bojao, tebé se je zbojao. O pazo je tvojo grdo dūšo, vido je vse njene krivice, zračunao vse njene nezahvalnosti i zbojao se je je. Za to dūšo tak britko trpeti i tak strašno vmirati pa zaman! Vmreti za dūšo, ka bi čista, sveta postala i ta raj ostane zamazana i raztrgana, o to, to ne je moglo ni bože Srce prenesti. Ne je moglo. Razjokalo se je i krv je jokalo. Moj žalosten, siromaški Jezuš!

\*

„Vera je oko srca; vidi tisti, ki verje; i če verjemo, tūdi razmimo. Vera je tista vrata, skoz šterih moremo prle notri iti, ka Boga moremo poznati i ljūbiti.“ (Sv. Auguštin.)

### Moja mati pri grobi.

„Prišli so zdaj v ograd grobov, v novi paradižom drūgoga Adama, (Kristuša.) Grob Jožefa (Arimatejskoga) bi mogo biti tisto za njega, ka so roke prvejšega Jožefa (Hranitela) telikokrat bile, njegovo počivališče za en časek, če se je Marij? mogla od njega ločiti. Ali v tistih časih je ne bilo takše ločitve, kak je ta zdaj. Marija ide z Jožefom v grob, zvolila si je njegovo pomoč. Njene roke spravijo vse v red. Kak milo pūstita njegovo glavo doli v grob. Zravna mrtveči prt, vkūp dene noge, skér trpljenja vzeme v roke, je kūšne i položi v grob. Zdaj pride brščas te zadnji pogled . . . O kak blede je zgledao pri slaboj svetlosti bakelj v pečini groba! Oči so zaprte, šterih en jedini pogled je povrno Petra. Vūsta stisnjena, štere so malo prle spregovorila tisti sedem čūdnih reči na Križi, šterih glas še ne vōmro iz njihovih poslušajočih vūh. Pomali je pot nazaj zavila i na kolenah je opravila svojo zadnjo dužnost molbe pred tem mrtvim telom. Nikdar je ešče ne pohodila tak strašna žalost i telo više človeča bridkost dūšo živočega stvorjenja. Jeste dosta zadnjih pogledov. Vnogo grobov se je na sveti že zaprlo, šteri so svetove vūpanje i ljūbezni v sebi zakrivali . . . a nieden ni približno nejtomī spodoben. Te je jedini, žalost brez primere je tū, ar tak tista. štera je jokala, kak tisti, koga je objokavala nemata pára . . . Bila je dovica i sirota, kak nišče drūgi pred njov. Globoko se je pogrozila v

line dovinskoga siromaškoga stališa, štéri so se nikomi družini ne odprli. A pa ka so oča i mati, mož i dete proti človekomi Bogi? Brez Kristuša biti je poganstvo, je pekeo za vsako šo. A za Marijo, njegovo mater, brez Kristuša biti vu toj noči, era je legla po tom dnevi (velikoga petka) na njo . . . . O to trpljenje, štéro se temno raztegüje pred nami, kak morje ponoči mi ne moremo od njega nikaj več povedati.“ (Faber „Fuss des reuzes).“ — Draga dūša, gda gledaš mojo i svojo brezgrešno mater, Marijo pri grobi, ne pozabi, o nikdar ne pozabi njenoga dnjega pogleda v grob . . . . ne pozabi maternoga zadnjega gleda, gda boš se skūšavala na greh.

„Najsветеjše Srce Jezušovo, naj pride k nam tvoje kraljestvo!“  
00 dnevni odpustek vsakokrat. Act. A. 1906. jun. 29.)

## Krščanski navuk.

### I. Zapoved.

A gda mi na zvūnaj oprávlamo kakšo pobožnost, nikdar ne nemo to včiniti, ne da bi oznotraj tūdi to delali. To je če mi ke sklepamo i poklekamo v znamenje, ka Boga molimo, ta zvūšnjost je skažljivost i laž, če zednim tūdi v srci ne molimo Boga. to je pravo gospod Jezuš Kristuš: „Bog je dūh, i ki ga molijo, moro v dūhi i v pravici moliti“. (Jan. 4, 24.). — Zvūntoga pozabimo, ka naša pobožnost ne sme biti pretirana i ne sme s zadržavati v spunjavanji stanovskih dužnosti. Ki dela kisili obz pri molitvi, spūšča z sebe nepotrebne globoke, zdihláje, štéri dlge samo motijo v molitvi ali drūge takše zvūnrednosti počenja, nema ave pobožnosti. Pobožnost je sad bože milosti. tam je mir pa veselje. to pravi sv. Frančišek Saleski: „Gde je Bog i jakost v dūhi, mora bližnji ljétnost njeno čūtiti“. — I če je že pretirana pobožnost prepodana, keliko bole je tista, štéra krši dužnosti stana. Mati, štéra vōre dugo mūdi v cerkvi, deca njoj pa zato brez molitve zasčena i zanemarjena okoli drčejo, ne samo ka je ne pobožna, go ešče morilka je. Njena pobožnost v mori jakosti lastne dece, po njej postane razvūzdana, sovražna Bogi i cerkvi. Pa bi gi mogla prijetna biti molitev, štéra njemi goji sovražnike? kdar ne. Spuni dužnosti svojega stana verno i najlepše si molo. . Frančišek Sal. ti pravi to: „Ki dužnosti svojega stana v gožnosti i *ljúbezni do Boga* spunjava, tisti je poistini pobožen i ož po božem srci“.



## Dušici — rožici.

Je rožica tvoja duša? Mogla bi biti. I če je rožica, nemore rasti, cvesti, sad doprinašati brez sunca. Njeno sunce je pa Jezuš v oltarskom svestvi. Rožica — dušica, se obračas ti proti svojemi sunci? Stalno je, ka rožica brez sunca merje. Večna istina je pa ka dušica brez Jezuša nemore živeti. Etak se glasi ta večna reč: „Če ne bodete jeli tela Sinū človečega i pili njegove krvi, nete imeli življenja v sebi.“ (Jan. VI. 54.) Duša — roža, v tabernakli je tvoje sunce. Živeš po njem? Da to tvojemi življenji farbo prijeten dūh, tečen sad? Če ti to sunce ne da toga, ti drūgo tem menje ne more, ar samo edno sunce ma duša: Jezuša. Samo té je sunce, samo te je svetlost: „prava svetlost, štera razveti vsakoga človeka, ki pride na té svet.“ (Jan. I. 9.) Pa to sunce kak blūzi je! „Nega drūgoga tak velikoga naroda, k šteromi bi tak blūzi bili bogovje, kak je naš Bog pri nas pri vsakoj našoj prošnji.“ (Mož. V. 4, 7.) Blūzi je, vroče sija to sunce; ne mogoče je rožiči — dušici zaostati v zrasti pred njim. Vsako rano odstrani moč toga sunca i vsakoga neprijatela odžene pa premaga vroča ljubav toga sunca. Jezuš vse premaga, vse ozdravi, vse olepša, vse okrepi, vse odiči na tebi roža — duša, če ti samo ščeš, če si ti obrnjena proti tvojemi sunci. Dušica — rožica glej na svoje sunce!

## Zaničūvao je petešnji den.

V ednoj vesnici na Gornjem Austrijskom je prišeo eden potnik rokodelavec v krčmo. Bio je ravno pétešnji den, zato je proso postno hrano. Krčmar ga je šteo od toga odvrnoti, zato ka je on nej meo navade petešnje ali postne hrane pripravlati. Potnik je pa nej šteo privoliti, ka bi njemi prineso krčmar mesne jedi. Nazadnje je krčmar etak pravo potniki.

— Moj človek, samo jejte mesne jedi vej vas zdaj nišče ne vidi, nej starišje pa nej gospodar. Zvūn toga ste šče tūdi poten človek, pa se vam nej trbej postiti.

— Vkanite se vi, gospod krčmar, gda mi pravite, ke me nišče ne vidi. Li poglednite na steno, na razpetje.

Tam s križa vidi vse moj Mešter, moj Gospod!

— No, vej si zato včasi zmoremo, ka vas ne bo gledao!  
— je pravo krčmar z zaničlivim smehom pa je stopo na sto, ka bi razpetje obrno z obrazom prti steni. Komaj se je pa tekno razpetja, se njemi je sto provrgeo pa se je on tak spokukeo, ka je več nej stano.

## Don Bosko i general.

Bilo je 22. majuša, 1867. Eden general v Turini, veliki prijatelj don Boskov, je močno obetežo. Misleč da se njemu približa zadnja vūra, pozove don Boska i se spokorno spove. Po spovedi je želo sv. popotnico. „Jaz ne vidim nikakše nevarnosti,“ odgovori don Bosko, „počakajte dva dni i na svetek Marije pomočnice (24. majuša) pridete v našo cerkev, datam sprejmete sv. prečiščavanje.“

Betežnik se je potolažo. Kda se je pa drugo jūtro zdravnik izrazo, da ne nikakšega vūpanja, da bi betežnik ozdravo, so navzoči bežali k don Boski i ga prosili, naj prinese sv. popotnico. „Ne je potrebno,“ odgovori znova don Bosko, „betežnik bo prišo sam v cerkev.“

Proti večeri tistoga dneva se vsede don Bosko v spovednico. Okoli edenajste vūre pozove dvorjenik don Boska iz spovednice ino ga ponižno prosi, naj pride k generali: „Pridem, ali povem vam, da se bo betežnik ozdravo,“ odgovori don Bosko. I tak se je zgodilo. Drugo jūtro je betežnik ostano, se svetašnje obleko ino čvrst pa zdrav pride v cerkev Marije pomočnice. Z velikov pobožnostjov je prejo sv. prečiščavanje i se zahvalo Mariji za čūdežno ozdravljenje.

\*

„Če bi što trdio, ka je pokora (spoved) nej po pravici i zaistino od našega Zveličara Jezusa Křistuša nastavljeno svestvo, po šterom se verniki z Bogom zmirijo, kelikokrat po krsti zagrešijo, naj bo prekleti.“ (Navuk Materecerkvi Č. T. 24. s.)

## Ka so papa?

*Ka moremo znati od rimskoga papo? Křistušov navuk se etak glasi: „Ti si Peter (pečina) i na to pečino zozidam svojo cerkev i peklenska vrata jo ne premorejo. Tebi dam kljūče nebeskoga krālfjestva; kajkoli zavežeš na zemlji, je zavezano i v nebesaj; i kaj koll odvežeš na zemlji, je odvezano i v nebesaj.“ (Mataj 16, 18, 19.) „Pasi moje ovčice, pasi moje ovce“ (Jan. 21, 15, 17.) „Jaz sem molo za tēbe, da se tvoja vera ne vlnomi; okrepi pa ti svoje brate.“ (Luk. 22, 32.) Papa je tak po Křistušovom navuki vogelni kamen, na šterom po božoj voli leži Maticerkev; on je nezmotljiv vladar Cerkve, ki gda slovesno guči v imeni Materecerkvi od vere, se ne more zmotiti, nas ne more vkaniti; on je namestnik Křistušov prednji pastir vseh njegovih ovc: dūhovnikov i njegovih ovčic: vernikov,*

## Redka milost.

Nej je znišlena tá lepa zgodba, nego je prava istina. Před par leti vu vési Csanij (Csongrad županiji) se je zgodilo i žena onoga človeka je sama pripovedavala pisateli i naj bude drůgim na hasek, je dovolila, da se lahko popíše.

Gláva družine je zbetežala. So pozvali důhovnika. Betežnik se je spovedo i prečisto. Tak se je vidlo, da bi se vse po rédi zgodilo. Betežnik je bio méren videti i zato tůdi vse okoli njega je méрно bilo.

Nekaj dni po spovedi je pravila žena betežniki, štera njemi je z telikov lůbeznostjov dvorila i pomagala: Dragi moj muž, jako sam potreta (šče je samo dva tjedna bilo staro dete) či bi zaspála, samo me sbůdi, či bi ti kaj trbelo.

Siroto ženskico je tůdi prijao sen i se je samo večer ob deseti zbůdila. Gori stane i ide k posteli betežniki, šteri je grozno ječao i močno trpo.

— Kak si, lůbi muž, lahko se božnej čutiš?

— Jaj draga moja žena od šteri mao si ti spála, sem vse mantre pekla přestáo, v peklenškom ognji sem goro.

— No kak pa moreš kaj takšega gučati!? Gvůšno si si samo tak mislo ali se ti je pa senjalo.

— Nej, nej sam si mislo to vse, nego jaz istino gučim. Znam ka gučim, sam pri pameti . . . bole kak pa da sam se spovedavo. Té sam nespameten bio i sam ednoga greha nej povedo.

Lehko si samo pozábo?

— Nej, nej sam pozabo, na pameti mi je bio, samo da sam ga nej ščeo povedati; hitro zovte gospoda plebanoša.

Betežnik je to nej samo ženi povedo, nego vsem, ki so v hiži bili i gda je želo, da bi se důhovnik znova pozvali, vsi jako nespametno, so tomi proti stali i so delali naj morejo betežniki to želo doli zgučati. I ka so pravili? To, ka se navadno pri takšij prilikaj praví i dela:

— Ne dajmo šče ednok prelomiti svestva i potem bi šče g. plebanoš znali čemerni biti. (Nega i nesme biti důhovnika, ki k takšemi betežniki ne bi šo. Vr.)

Betežnik, bar nej z dobre vole, je dao na reč domačih. Tak je preteklo znova pár dnévov. Položaj betežnika je vsikdar nevarnejši bio.

Eden večer se je tak božno čůto, da so že čakali, ka merje. Tak je hropo kak ki méra. Skrbna žena je stopila k posteli i ga mило pitala:

— Kak se čutiš? Ali naj pozovemo duhovnika i se spoveš, ka si zadnjič pozabo?

— Nej sam pozabo, nego nej sam šče povedati. Pozovite duhovnika!

Gledoč na položaj betežnika vsi so se čudili, ka je tak odločen odgovor dao, ar so mislili, ka več nemore gučati.

Hitro so bežali po plebanoša.

Nego se je vidlo, da je vse zaman, nej mogoče ka bi duhovnik k pravomi časi prišli. Betežnik se je čista na mrtveca obrno, hropo je, i si je komaj zdihavo, na nikše pitanje je nej dao odgovora.

Slednjič pride duhovnik. Vu prekliti se je oglaso zvonček, ki je naznano prihod duhovnika. Čuši to betežnik hitro odpré opešano zaprejte oči. Lehko pravimo, da je znova v njega prišlo življenje. Spovedo se je — odkritosrčno i spodbudno za vse ki so okoli njega stáli.

Potem je šče živo nikaj dni. Tak je tihi i méren bio i čisto gučo tak da bi se beteg na bogše obračao i se približavao k popolnomi zdravji. Zdravnik se nej mogeo zadosta čuditi tomi naglomi pobolšanji. Betežnik je neizrečeno miren bio, samo to je pripoznavao, ka je to slednji njegov beteg i ka on z svoje moči nigdar ne zapusti postelé.

Tak je tudi bilo. V naprej povedanom dnevi je slovo vzeo od žené, od decé i od rodbine, i v naprej povedanoj vuri je tiho zaspao za večno.

Na začetek zgodbe smo spisali: „Redka milost“ i to je tudi tak bilo. Ki prelomi svestvo pri spovedi i pri sv. prečiščavanji, včini strašno velki greh, boži rop i neizmerno predrznost; i ta ljudobija je ešče vekša, či se doprinese na betežnoj posteli od ednoga na smrt betežnoga. Čda vse na to kaže, gda betežnik sam to vu svojem teli čuti, ka so njegovi dnévi prešteti, ka more mreti i pred sodni stol boži stopiti pali še v tom hipi zamuči greh i prelomi svestvo pokore i sv. olt. Svestvo . . . to je nedopovedljiva grehota. Pa nad tov zablodjenov dušov se je smilo Bog, dao njoj je vremen i priliko, da popravi škodo. Nego što se sme nanašati na takšo redko milost? Na križi s Kristušom dva vmirata, pa samo eden z med njiva se spokori.

— V. —

„Mati ljubézni, bolečine i smilenosti, prosi za nas.“ (Vsakokrat 300 dnevni odp. Acta S. Sed. 1908. maj. 14.)

## Drügi etak, kak pa ti?

La Nuza Alojz, glasoviten sicilianski predgar, je vnoge düše pridobo z peklenskoga gobca nazaj na pravo krščansko življenje. I moč gde je jemao? Pri Jezuš i v oltarskom svestvi. Ešče med svetom živoč se je vöre dugo müdio pri Jezuš i neimejno teško se je ločo od oltára, gda je zavolo dužnosti mogo odhajati. Gledao je na oltar, večkrat poklekno i tesno njemi je bilo pri srci, ka je mogo miloga Zveličara zapüstiti.

Sv. Alojziji so prepovedati mogli dugo prebivanje v cerkvi. Tak teško se je ločo od oltara, ka je Gospoda proso: odhajaj od mene „o Gospod, odhajaj!“ Sv. Ferenc ksaverij je moč za svojo misijonsko delo v Indiji zajimao vsikdar pri oltári. Tü je proso Jezušov blagoslov na svoje predge, krščavanja, spovedavanje i vse svoje misijonske trüde. I sto no stojezeri povrnjeni svedočijo, kak veliki je blagoslov oltarskoga svestva. Sv. Ferenc Regiski če ne mogo v cerkev, je na prag poklekno i se tam pogučavao z Jezušovom. Sv. Ferenc asiški je svoje nevole Jezuš i v oltarskom svestvi vseli potožo. Sv. Venceslav češki krao je sam delao na njivi i v goricaj, naj pridela pšenico i vino za sveto mešo. K Jezuš i ga je takša ljübezen vlekla, ka v najvejšoj zimi je ešče hodo Jezüša molit po noči v cerkev. I dober Jezüš je to njegovo gorečnost poplačao z čüdov. Sneg se je topio pod njegovimi nogami, tak vroče so te bile, ka si se je njegov sluga zebeče noge segrevao na njegovih stopnjaj.

Tak so delali svetniki, ki so pa ne potrebüvali teliko pomoči, kak je potrebüjemo mi grešniki. I ka delamo mi? O hodimo, hodimo radi pred oltár. Kristuš raj poslühne svoje verne na oltari kak gdesteč indri pravi bl. Suzo Henrik.

Svoje najveške obljübe so svetniki pred oltarom položili, zato pa hodimo mi tüdi radi k Jezuš i, ga obiščimo i prosimo pomoči pri njem.

## Don Bosko in Cagliariu.

Dečko Cagliariu (čti Kaljero) je v starosti 15 let obetežo. Nevarno betežen je ležo v salezijanskom oratoriji v Turini i se pripravlo na smrt. Don Bosko ga je pogosti pohodo, ga tolažo, njemi od nebes gučo in ga pripravlo na smrt.

Beteg je vsaki den hüši bio. Prijateli ino rodbina so se zbrali okoli njegove poste le ino so čakali zadnji zdihlaj. Med jokom navzočih v stopi v hižo don Bosko, in ga zagledne? Ozgoraj

betežnikove postele vidi beloga golobčka, ki z klünčka zpusti oli-  
vejsko večico na blede obraz vmirajočega dečka.

Don Bosko misleč, da se moti v svojem pogledu, pristopi  
bliže. Na mesto golobčka opazi pri posteli vnogo čudnih ljudih.  
Pobožen duhovnik je spozno pomen čudovitne prikazni. Od ve-  
selja se zajoče. Z očetovskov ljubeznijov obimle dečka in ga  
pita: „Cagliero, ali bi se rad ozdravo?“ — Kak zbudjeni iz težke  
senje, odpre Cagliero oči ino nemilo pogledne don Boska:  
„Kak štete“ odgovori z slabim glasom, „pripravljen sem mreti in  
iti v nebesa.“

Don Bosko ga ljubeznivo pogledne ino po kratkom za miš-  
ljenji pravi: „Ne Cagliero, tvoja vura šče ne prišla, ti se boš  
ozdravo, postaneš klerik ino potem duhovnik. Zbrevirom vroki  
boš prehodo divje kraje ino oznanjüvo božjo reč divjim narodom;  
krsto boš ino rešio vnogo düš. Na slednje pa postaneš püšpek.“

Don Boskove reči so se poistinile. Cagliero se je ozdravo;  
postano je duhovnik, goreči misijonar in püšpek 1904.-ga so ga  
sv. oča Pijuš X. za nadpüšpeka v Laboste postavili.

\*

„Najsvetejše Srce Jezušovo, jaz mam vüpanje do tebe“.  
(Vsakokrat 300 dnevni odpüstek. Če se vsaki den opravi, na  
mesec ednok popolen odpüstek. — Acta S. Sed. 1906. jun. 27.)

### Edno spoznanje hüdoga düha.

Po P. Sigismund de Courten O. S. B.

Sv. Dominik, té velki apoštol Rožnogavenca, je od Boga  
edno zvünrédno moč ober hüdoga düha dobo.

Da je ednok v Carassonne, v ednom mesti (váraši) Jüžno-  
francoskoga, predgao, so pred njega pripelali ednoga nevörnika.  
Té clovek, kak za kaštigo za to, ka je Mater Božo pred vsemi  
zaničüvao, je od hüdoga düha obsedjeni bio.

Sv. Dominik je izgánjanje pred velkov vnožinov lüdi napravo.  
Prle pa kak bi izgnao hüdoga düha, njemi je zapovedao v lmeni  
Božem, da naj povej pred celim svetom, kakšo moč i smilenje  
ma Marija.

Prisiljeni odgovoriti je pred vsemi te odgovor dao, ka je  
potrdjeno od dosta svedokov i v zgodovini svéte Materecerkev  
dolispisano: „Mi nemamo moči ober častivcov Marije, dosta med  
njimi dobi, či so ravnič malo zaslužili, zveličanje vu slednjem

hipi gda zazovejo Marijino ime. Mi smo priseljeni spoznati, da nej eden med onimi, ki vödržijo vu Marijinom češčenji, se ne pogübi, ár ona izprosi grešnikom právo požalüvanje grehov pred smrtjov“.

Lübimo zato to mogočno Kralico, i nikaj ne premore hüdi düh proti nam.

*Marijin rob.*

### Eden vrli fiaker.

Vu Bavarskom, nej dugo, je pelao eden fiaker ednoga gospoda z Regensburga vu bližnjo mesto. Po poti je te debeli gospod začno pridno po modernoj modi, šinfati i proti našoj veri gučati. Eden čas ga poslüša fiaker. Gda je pa že več fárb začnolo biti, skoči doli z kočüj, odpré dvérca na kočüjaj i pravi:

„Prosím taki doli stopiti, što proti mojoj veri guči i šinfa, toga jaz ne vozim.“

Te ogovorjeni gospod se vöguči, ka je on kočija gorivzeo i tak dale . . .

„Taki doli stopite, kočüja so moja i jaz ne vozim takše, ki mojo vero osmehavle.“

Nikaj je nej pomagalo, te „debeli“ je mogo eo doli stopiti i peški idti.

Vrlo! dobro! živel te odločen fiaker. Živel vsaki, ki ga nasledüje vu toj peldi.

*Po „Mati dobröga tanača.“*

### Eden protestanski pastir od Marijinoga češenja.

Po Z. B.

Dosta protestantov eden za ovim püstijo svojo predsodbo proti Mariji. Protestanski pastir cerkve Janoša v Kingstoni (New-York) je právo pred nekimi leti svojim poslüšavcom vu ednoj predgi: Kák Mati Boža more Marija posebno biti češčena. Je čas da protestanti püstijo končno predsodbo proti Mariji. Či je Kristuš na prošnjo svoje Matere napravo prvo čüdo na gostüvanji vu Kani, te on tem menje zavrže prošnjo Kralice nebes.

Edno za nas veselo spoznanje.

*Marijin rob.*

## Razgled po krščanskem sveti.

**Nevarnost jakosti.** Schioppa Lovrenc papov nuncij so v Pešti, (Angyalföld) odprli zavod siromaške dece. Te zavod skoro sami sv. oča preskrbljavajo. Pri otvoritvi zavoda so nuncij med drugim eto pravili: Boža previdnost je mrzloti i žalosti siromaštva ljubezen postavila za vrastvo. Ali kak malo ljubezni je dnesden na sveti. Pravijo, ka je zdaj politična ali gospodarska kriza na sveti. Mogoče, ali vekša nevola je to, ka svet na jakostnoj krizi trpi. „Srcé človečanstva se je podivjalo i ohladilo. Človečanstvo samo te najde sebé, če nazaj dobi srcé i z srcem dobrodelno ljubezen. Razveseljači, plesalci, šampanski pivci — bogatašje se ne smejo z toga spozabíti, ka so túdi sirote na sveti.“

**Za kardinala so imenüvali sv. oča poniznoga jezuita Ehrleja.** Pobožen redovnik, ki je papovo knjižnico vred vzeo i stem celomi sveti nezmerne usluge napravo, je nikak ne ščeo kardinalske česti gor vzeti, štero so njemi sv. oča ponüjali. Trepetajoč je proso sv. očo, naj ga nahajo v samostani med bratami redovniki i se z temi rečmi izgovarjao: „Teško je 82 let staro drevo presajati.“ A na zapoved višesnje oblasti je mogo starček bogati. Zaslüžo si je pa tak dvojno plačo; za poniznost i za pokorščino.

**Konec Darwinove trditve.** Darwin je trdio, ka je človeka ne Bog stvoro, nego se je z opice tak pomali spremeno v človeka. Ve je velika opica bio on, ki je to trdio, a še vekše pa ki so to vervale. I bile so. Svojo trditev je stem podpirao, ka je prej najšo na Ognjenoj zemlji pod Jüžnov Amerikov ljudí, ki od Boga nikaj neso znali. Če bi človeka Bog stvoro, je piso, te bi prej tej ljudje mogli kaj znati od njega. I glejte, kak Bog skrbi za svojo čast. Lani sta to zemljo obiskala Koppers i Gusindl, tam prebivala tri mesece, z ljudmi — Jagani se imenüjejo, — gučala i najšla ne proti nego za dobroga Boga dokaze. To ljudstvo tak časti Boga, šteroga za „Vatanineuva“ — Večnoga, „Hitapuan“ — očo i „Abailakin“ — Vsegamogočnoga zove, kak prviva stariša Adama i Evo. Niti bolvanov ne moli to ljudstvo.



**Po misijonskom sveti.** Če gledamo po sveti delo misijonarov, se veselimo, ar je vidno boža pomoč podpira. Na Kitajskom na priliko je število katoličanov v zadnjih 15 letih za 1 milijon naraslo. Zdaj jih je že prek 2 miliona. Tūdi indri delo lepo napredūje. Neštetni pri pogledi na nevero pa sovraštvo do Boga v evropskih državah se etak tolažijo: Sv. cerkev pridobi vsakše leto dosta več zglednih kotrig v misijonskih krajih, kak jih pa v Evropi zgūbi. No pa tūdi v Evropi vsakše leto bole sprevidijo, ka je edino sv. cerkev ino vera v Kristusā mogoča dati pravi mir i zadovoljstvo. — Na sveti je zdaj 1.700.000.000 ljūdi. (To je edna milijarda, 700 milijonov). Kristusanov je blūzi 700 milijonov (od teh je največ katoličanski kristijanov — 305 milijonov). Tak je poganov (800 milijonov) ino mohamedancov (200 milijonov) ešče dosta dosta več. — Tūdi vidimo, kelko dela ešče čaka naše misijonare prle kak de edna ovčarnica ino eden pastir.

**Delavcov je malo.** Kda mislimo na tak velko število nevernikov, štere de trbelo ešče k pravoj veri pripelati i gledam na malo število misijonarov (12.500), lahko pravimo s Kristusom: „Žetev je velka eli delavcov je malo.“ On je pa tūdi včasi na to ešče naročo: „Prositate zato nebeskoga Očo, naj pošlje delavce v svojo žetev! Bogajmo ga i molimo za misijonare i za dūhovnike! „Celi svet ne odvaga vrednosti edne same dūše,“ pravi sv. Gregor. I kelko dūš merje, ka so nanč ne čūle svetoga imena: Jezus! Naj nas nagiblje to, ka podpiramo misijonare! — Na slovenskom mamō misijonišče (pri Domžalah poleg Ljubljane), kde se vzgajajo misijonarje za domače ino poganske misijone. Podpirajmo ga z molitvijov ino z darovi! — Ve krščanske matere in očevje, eli nema znabiti vaš sin zvanja za misijonara (za misijone doma po faraj eli zvūna po sveti). Dajte ga v školo! Pišite v misijonišče!

**Posvečenje družine** Cigan Matjaša v Žižkih se je vršilo marc. 2. Urednik M. Lista so blagoslovili podobo, zročili celo Srci Jezušovomi i vkūpzbranoj velikoj vnožini razložili, ka pomeni rana, venec, ogenj i križ na Srci Jezušovom i ka je dužnost domačih do Srca Jezušovoga, štero je postalo zdaj glava

familije. Po lepih pesmah i molitvah je ljudstvo stov želov raz-  
zišlo, da bi se bar več družin posvetilo Srci Jezušovom.

### Kelko ljudi pride na 1 duhovnika.

V Prekmurji	1 duhovnik na	2369	vernikov
V Mariborskoj pušpekiji	„	1016	„
V Ljubljanskoj	„	1130	„
V Zagrebškoj nad.	„	3650	„
Na Taljanskom	„	695	„
Na Francoskom	„	857	„
V Sev. Ameriki	„	1055	„
V Indiji	pride na 1 duhovn.	971 katoličan.	ino 106.000 pogan.
Na Kitajskom	„	850	„ 165.000 „
Na Japonskom	„	606	„ 251.000 „
V Afriki	„	930	„ 71.000 „



5 let, tomi so tak že pretekla leta), Mertik Štefan, Mala Polana; z Beltinec: Püčko Jožef, Zorkova Smej Marija, Plečko Marija, Dragovič Mihael, Baligač Ivan, Zorko Štefan, Knausova Balažic Agota, Šaruga Matjaš, Volf Anton, Ščančar Zver Ivan, Slavič Štefan, Krenoša Ivan, Farkaš Anton, Tratnjek Mihael, Mesarič Kاتا, Smodiš Matjaš, Düh Marija, Glavačova, Kavaš Balaž; z Ižekovec: Vučko Marko, Kūhar Anton, Sagaj Janoš, Zver Ivan; z Gančan: Šūklar Jožef, Jerebic Jožef, Maučec Ana, Lipič Jožef, Jerič Štefan, Flister Johana, Toplak Tomaž; z Lipovec: Sraka Štefan, Barbarič Martin, Gutman Jožef, Tratnjek Mihael, Tratnjek Ferenc, Mihalič Matjaš, Baša Mihael, Mesarič Štefan, Kūhar Martin, Geld Matjaš, Šebjan Štefan, Šebjan Matjaš, Škafar Marko, Baligač Ivan, Forjan Martin; z Odranec: Virág Štefan, Rađuha Adraš, Kavaš Anton, Horvat Matjaš, Dominko Jürij, Dominko Jožef, Ščančar Lena, Ferenčak Štefan, Virag Marija, Balažic Martin, Ferenčak Ivan; Žižek Martin z Črensovec, Fuis Marija Nemščak; z Bratonec: Herman Mihael, Forjan Martin, Škafar Ivan, Škafar Matjaš, Horvat Marko, Kobl Mihael, Sreš Janoš, Mlinarič Jožef, Šebjan Marka žena, Gujtman Ivan, Lonec Ivan; z Melinec: Ozimec Ivan, Düh Andraš; Čenar Ferenc s Konjščeka, Lutar Kاتا z D. Bistrice.

Ta imena zato objavimo, naj širitelje vidiijo, komi majo dati brezplačno „Novine“ i „M. List“ i komi samo „M. List.“ Od teh naj ne terjajo nikše naročnine, a ki pa zavolo naraščene dragoče kaj z dobre vole da, naj to z zahvalnostjov gorivzemejo. Deseto leto preteče 1926. decembra 31. — Vredništvo.



